

Sygn. akt XI W 1685/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Aleksandra Smyk

Protokolant Karolina Kowalczyk

bez obecności oskarżyciela

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2019 roku

sprawy K. C.

urodzonego (...) w Ł.

syna J. i M. z domu S.

obwinionego o to, że:

1) w dniu 04.02.2017 r. ok. godz. 00:20 w W. na zbiegu ul. (...)/D. nie zastosował się do znaku B-21 zakaz skrętu w lewo,
tj. o wykroczenie z art. 92§1 kw,

2) w tym samym miejscu i czasie nie posiadał przy sobie dokumentów wymaganych podczas kontroli drogowej, tj.
prawa jazdy,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw,

3) będąc właścicielem pojazdu od dnia 27.07.2016 r. nie zawiadomił w terminie nieprzekraczającym 30 dni Starosty
o nabyciu pojazdu,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 78 ust. 2 pkt 1 PRD.

I. Obwinionego K. C. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie z tym, że ustala datę popełnienia czynu opisanego w punkcie 3 (trzecim) na 27 sierpnia 2016 roku i za to na podstawie art. 92§1 kw zw. z art. 9§2 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 800 (ośmiuset) złotych.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 1685/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 lipca 2016 roku K. C. kupił pojazd marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W dniu 27 lipca 2016 roku sprzedający zgłosił zmianę własności pojazdu do Starostwa Powiatowego w P., natomiast K. C. nie wykonał ciężącego na nim obowiązku, to jest nie zawiadomił w terminie nieprzekraczającym 30 dni właściwego starosty o nabyciu pojazdu. 04 lutego 2017 roku około godz. 00:20 w W., nie posiadając dokumentu prawa jazdy, kierował

przedmiotowym pojazdem w W. i jadąc nim nie zastosował się do znaku drogowego B-21 skracając w lewo z ulicy (...) w ulicę (...).

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- zeznań świadka M. G. (k.103),
- notatki urzędowej (k.1),
- pisma Starostwa Powiatowego w Ł. (k.83),
- pisma z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców (k.91-93)

oraz innych dowodów zawnioskowanych wnioskiem o ukaranie do przeprowadzenia na rozprawie.

Obwiniony K. C. nie stawiał się na rozprawie, nie składał wyjaśnień w toku czynności wyjaśniających.

Na podstawie postępowania dowodowego przeprowadzonego w toku przewodu sądowego oraz po dokonaniu jego analizy wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanych mu wnioskiem o ukaranie czynów nie budzą wątpliwości.

Bezspornym jest, że obwiniony w dniu 04 lutego 2017 roku kierował samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), około godz. 00:20 w W. nie zastosował się do znaku B-21 zakazującego skrętu w lewo i wykonał ten manewr z ulicy (...) w ulicę (...). Powyższe w sposób jednoznaczny wynika z zeznań funkcjonariusza Policji M. G., który widział przedmiotowe wykroczenie oraz znajduje potwierdzenie w notatce urzędowej sporządzonej po interwencji. Oczywistym jest, że gdyby obwiniony prawidłowo kierował samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), to pełniący służbę w patrolu zmotoryzowanym funkcjonariusze Policji nie podejmowali by wobec niego interwencji. Świadek M. G. zauważył samochód marki O. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierujący skręcił w lewo pomimo znaku drogowego zabraniającego w tym miejscu tego manewru, zaś po zatrzymaniu pojazdu okazało się, że kierującym był K. C. (k. 103, 104, 1). W trakcie kierowania pojazdem obwiniony nie posiadał dokumentu prawa jazdy, świadek G. zeznał, że nie okazał on tego dokumentu podczas kontroli (k.103, 104, 1v.). Fakt ten znajduje potwierdzenie w informacji z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, z której wynika, że w dniu 20 czerwca 2016 roku zgłoszono o utracie dokumentu prawa jazdy, zaś w dniu 07 marca 2017 roku wydano obwinionemu wtórnik prawa jazdy, który odebrał w dniu 16 marca 2017 roku (k.42, 44, 45, 46). Jednocześnie podczas tejże kontroli świadek G., dokonując rutynowych czynności związanych z weryfikacją osoby i pojazdu ujawnił, że obwiniony nie dokonał przerejestrowania pojazdu od dnia 27 lipca 2016 roku na własność (k.1v.). Ten fakt znajduje także potwierdzenie w informacji z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, z której wynika, że o ile zgłoszono w dniu 27 lipca 2016 roku zbycie pojazdu marki O. o numerze rejestracyjnym (...), to nie zgłoszono jego nabycia przez nowego właściciela K. C. (k.92-93).

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadka M. G., ponieważ są one spójne, logiczne i konsekwentne, ponadto zeznania te jak i informacje zawarte w notatce urzędowej przez niego sporządzonej w zakresie dotyczącym dokumentów znajdują potwierdzenie w dowodach ujawnionych w toku postępowania sądowego, a mianowicie w pismach ze Starostwa Powiatowego w Ł. oraz z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców. A zatem skoro w tym zakresie zeznania świadka poparte są dowodami obiektywnymi, to oczywistym jest, że także w pozostałym zakresie są w pełni wiarygodne. Podkreślenia wymaga, iż świadek składał zeznania w związku z pełnioną funkcją, nie znał osoby obwinionego, w związku z czym oczywistym jest, iż nie miał żadnych powodów, aby przedstawiać przebieg zdarzenia inaczej niż faktycznie miało on miejsce.

Sąd w pełni dał także wiarę dokumentom ujawnionym w toku przewodu sądowego, albowiem są to dokumenty urzędowe, a zatem posiadające przymiot wiarygodności, a jednocześnie brak jest jakichkolwiek dowodów przeciwnych, które tę wiarygodność by podważały.

Zachowanie obwinionego K. C. polegające na tym,

że w dniu 04 lutego 2017 roku około godz. 00:20 w W. na zbiegu ulic (...) nie zastosował się do znaku B-21 i dokonał skrętu wbrew jego obowiązywaniu w pełni wyczerpuje dyspozycję art. 92§1 kw. Przepis kodeksu wykroczeń penalizuje zachowanie polegające na niestosowaniu się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 170, poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinionego K. C. polegało na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-21 oznaczającego „zakaz skrętu w lewo”. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Obwiniony dokonał skrętu w miejscu gdzie czynić tego nie mógł. Obwiniony jako kierujący winien obserwować drogę w sposób dostateczny, tak aby nie dopuścić do naruszenia przepisów drogowych, a nie dokonywać skrętu w wygodnym dla siebie miejscu.

Obwiniony popełnił także wykroczenie z art. 95 kw, albowiem prowadził na drodze publicznej pojazd nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, zaś zgodnie z art. 38 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem. Obwiniony w chwili czynu, to jest w dniu 04 lutego 2017 roku, nie dysponował prawem jazdy, gdyż utracił je zgłaszając ten fakt w dniu 20 czerwca 2016 roku, a wtórnik prawa jazdy odebrał w dniu 16 marca 2017 roku. Zatem oczywistym jest, że w dacie czynu dokumentu prawa jazdy nie posiadał.

Odnosnie czynu zarzucanego obwinionemu w punkcie trzecim wniosku o ukaranie należy wskazać, że jego zachowanie wyczerpało znamiona wykroczenia z art. 97 kw. Przepis art. 97 kw penalizuje bowiem zachowanie polegające na wykroczeniu przeciwko innym niż wymienione w kodeksie wykroczeń przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na podstawie tejże ustawy, a więc ma charakter blankietowy. Nie ulega wątpliwości, że obwiniony wykroczył przeciwko przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym. Zgodnie bowiem art. 78 ust. 2 pkt 1 w/w ustawy właściciel pojazdu zarejestrowanego jest obowiązany zawiadomić w terminie nieprzekraczającym 30 dni starostę o nabyciu lub zbyciu pojazdu. Obwiniony tego obowiązku nie dochował, po nabyciu samochodu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 21 lipca 2016 roku winien do dnia 21 sierpnia 2016 roku zawiadomić właściwego starostę o tym fakcie. W związku z powyższym dokonano zmiany w opisie czynu zarzucanego w punkcie 3 wniosku o ukaranie, przy czym omyłkowo ustalono datę jego popełnienia na 27 sierpnia 2016 roku, gdyż właściwą jest data 21 sierpnia 2016 roku. Datą nabycia jest bowiem 21 lipca 2016 roku – 27 lipca 2016 roku jest datą odnotowania, zgłoszenia tego faktu przez sprzedającego (k.92v.).

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów, który uznał za wysoki, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił także rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniami, stopień winy, pobudki działania, lekceważący stosunek obwinionego do porządku prawnego. Przy braku wiedzy na temat właściwości, warunków osobistych i majątkowych sprawcy oraz jego stosunków rodzinnych, uwzględniając uprzednią wielokrotną karalność za wykroczenia, w tym jazdę bez dokumentu prawa jazdy (k. 68-69), uprzednią karalność za przestępstwa (k. 72-74), jak również mając na uwadze postawę obwinionego, charakter i okoliczności czynów i stopień naruszenia przepisów ruchu drogowego na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 9§2 kw w zw. z art. 24§1 i 3 kw wymierzono obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 800 złotych uznając, że będzie ona odpowiednią sankcją karną za czyny przez obwinionego popełnione oraz sprawi, iż będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i więcej wykroczeń nie popełni. Orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej, a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionego osiągnąć.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 119§1 kpw i określono ich wysokość na kwotę 180 zł zasądzając je od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa. Zryczałtowane wydatki, zgodnie z §3 pkt 1 rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z dnia 29 grudnia 2017 r., poz. 2467), wyniosły bowiem 100 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 j.t. ze zmianami) – 80 złotych. Powyższe rozstrzygnięcie oparto na treści art. 5 ustawy z dnia 09 listopada 2017 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 21 grudnia 2017 r., poz. 2400) – czynności wyjaśniające zakończone przez dniem wejścia w życie ustawy.